

Repertoriumnummer 2016/
Datum van uitspraak 8 november 2016
Rolnummer 2015/AB/602

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

derde kamer

Arrest

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk arrest
definitief

D. S. L.,

appellant op hoofdberoep,
geïntimeerde op incidenteel beroep,
vertegenwoordigd door mr. DE SAEDELEER Kristof loco mr. MAESCHALCK Johnny, advocaat
te 1700 DILBEEK, Eikelenberg 20

tegen

KSKL TERNAT VZW, met zetel te 1740 TERNAT, Statiestraat 35,
geïntimeerde op hoofdberoep,
appellante op incidenteel beroep,
vertegenwoordigd door mr. VAN SCHEL Stijn, advocaat te
1000 BRUSSEL, Havenlaan 86C B.414.

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, in bijzonder:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 13 april 2015 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 2^e kamer (A.R. 13/12226/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 23 juni 2015,
- de conclusie voor de appellant,
- de conclusies voor de geïntimeerde,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 20 september 2016, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. FEITEN EN RECHTSPLEGING

1. Op 27 december 2012 ondertekenden de v.z.w. KSKL Ternat (hierna aangeduid als *de club*) en de heer L. D. S. een deeltijdse arbeidsovereenkomst als betaalde sportbeoefenaar voor 3 trainingen per week en een wedstrijd. De heer D. S. had tevens een voltijds hoofdberoep als bankbediende.

Art. 1 van deze overeenkomst bepaalt dat het sluiten van een deeltijdse overeenkomst als betaalde sportbeoefenaar in de maand september of februari gemeld wordt aan de K.B.V.B., die het overmaakt aan het Paritair Comité.

Op grond van art. 2 wordt het contract gesloten voor een half seizoen, met name van 1 januari 2013 tot 30 juni 2013.

Art. 3 bepaalt: *Als minimum jaarloon geldt het bedrag jaarlijks vastgesteld door het Nationaal Paritair Comité voor de sport, in toepassing van de wet van 24 februari 1978.*

De clausules i.v.m. het gewaarborgd minimumloon voor een voltijdse speler en een buitenlandse speler zijn doorstreept.

In art. 10 wordt nogmaals gepreciseerd dat op jaarbasis de bezoldiging voldoet aan de bepalingen opgenomen in art. 3 van het contract.

Ook in art. 23 wordt bepaald dat de overeenkomst onderworpen is aan de bepalingen van de wet op de betaalde sportbeoefenaar van 24 februari 1978, de arbeidsovereenkomstenwet, de cao's afgesloten in het Nationaal Paritair Comité voor de sport en het arbeidsreglement.

Art. 11 bepaalt de contractuele vergoedingen, zijnde een vaste maandelijks vergoeding van € 450 (verplaatsingskosten inbegrepen), een wedstrijdpremie van € 100 bij gelijk spel en € 300 bij winst. De overige voordelen worden doorstreept of aangeduid met NvT (niet van toepassing) Dit gebeurt ook in art. 22 en 26.

2. Op 2 januari 2013 wordt van dit contract kennis gegeven aan de K.B.V.B.; hierbij wordt uitdrukkelijk aangeduid dat het om een deeltijdse betaalde sportbeoefenaar gaat met als hoofdberoep bankbediende.

3. Er worden geen overtuigende stukken overgemaakt, waaruit kan afgeleid worden of in toepassing van art. 1 van de arbeidsovereenkomst het contract door de K.B.V.B. aan het Paritair Comité werd overgemaakt. De laattijdige briefwisseling, ontvangen na sluiting der debatten op 4 oktober, moet uit de debatten worden geweerd.

4. Met aangetekende brief van 22 april 2013, ondertekend door de gerechtigde correspondent P. V. H., maakte de club een einde aan de overeenkomst om volgende reden:

- *Na de afgelopen donderdagavond training deelde u aan de trainers mee dat u de competitiewedstrijd tegen FC Ganshoren van 21 april niet wenste te spelen omdat u met die club een spelerscontract heeft gesloten voor het komend seizoen*
- *U heeft niet deelgenomen aan de wedstrijd van 21 april.*

Het feit dat u uw club, trainers en mede spelers in de steek heeft gelaten in deze heel belangrijke wedstrijd om het behoud in Bevordering, maakt iedere verdere samenwerking onmogelijk.

5. Met aangetekende brief van zijn vakorganisatie van 30 april 2013 betwistte de heer D. S. dit ontslag en vorderde hij achterstallen op.

Met antwoordbrief van 5 mei 2013 lichtte de club haar houding toe.

Met brief van 22 mei 2013 stelde de vakorganisatie van de heer D. S. vervolgens vast dat geen onderlinge oplossing mogelijk was.

6. De onderzoekscommissie van K.B.V.B. startte een onderzoek naar competitievervalsing. Er volgde een ronde interne procedures bij de K.B.V.B., waarbij aanvankelijk de competitievervalsing weerhouden werd. De heer D. S. werd bestraft met een schorsing van 1 jaar met uitstel. Enkel de FC Ganshoren ging verder in beroep bij het Belgisch Arbitragehof voor de Sport, die de competitievervalsing niet weerhield en deze club vrijsprak.

7. Op 17 september 2013 bracht de heer D. S. dagvaarding uit voor de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel lastens de KSKL Ternat en vorderde betaling van:

- Achterstallig minimumloon van € 4.659,95
- Achterstallig vakantiegeld van € 464,14
- Opzeggingsvergoeding van € 3.804,17

Te vermeerderen met intresten en kosten.

Tevens vroeg hij afgifte van een correct C4-formulier en loonfiches onder verbeurte van een dwangsom.

De club stelde een tegenvordering in betaling van een schadevergoeding van € 1.000.

8. Met vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel van 13 april 2015 werd de hoofdvordering ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond verklaard en werd de club veroordeeld tot betaling van de vaste vergoeding van € 450 voor de maand maart en de pro rata voor de maand april, vermeerderd met de eventueel verschuldigde wedstrijdpremies, te vermeerderen met intresten en tot betaling van een opzeggingsvergoeding van € 1.030,50, te vermeerderen met intresten. De gevraagde sociale documenten dienden te worden afgeleverd, doch er was geen reden om een dwangsom op te leggen.

Het overige werd afgewezen.

Ook de tegenvordering werd afgewezen als ontvankelijk, maar ongegrond.

De rechtbank achtte wegens een onduidelijke wilsuiting niet aangetoond dat de heer D. S. een betaalde sportbeoefenaar was, zodat ze de minimumlonen en vakantiegelden volgens de cao niet toepaste. Ze kende de achterstallen toe in zoverre ze voortvloeiden uit de overeenkomst. De dringende reden werd niet weerhouden en de opzeggingsvergoeding

werd eveneens becijferd op basis van de contractuele loonbepalingen. De tegenvordering wegens schade omwille van de competitievervalsing werd niet toegekend, omdat deze niet was aangetoond.

9. Met verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het arbeidshof te Brussel op 23 juni 2015, tekende de heer D. S. hoger beroep aan en hernam hij zijn oorspronkelijke vordering.

De club tekende incidenteel beroep aan in zoverre de eerste rechter de vordering toekende; ze berustte in de afwijzing van de tegenvordering.

II. BEOORDELING

10. Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, wat niet wordt betwist. Hetzelfde geldt voor het incidenteel beroep.

Was de heer D. S. een betaalde sportbeoefenaar?

11. Art. 2 §1 van de wet van 24 februari 1978 betreffende de arbeidsovereenkomst voor betaalde sportbeoefenaars (BS 9 maart 1978, zoals gewijzigd) omschrijft de betaalde sportbeoefenaar als volgt:

Onder betaalde sportbeoefenaars worden verstaan de personen die de verplichting aangaan zich voor te bereiden op of deel te nemen aan een sportcompetitie of -exhibitie onder het gezag van een ander persoon tegen loon dat een bepaald bedrag overschrijdt.

Het in het eerste lid bepaalde bedrag van het loon, zoals bedoeld in de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon van de werknemers, wordt jaarlijks door de Koning vastgesteld na advies van het Nationaal Paritair Comité voor de Sport.

Het KB 18 juni 2012 (BS 29 juni 2012 (ed. 2) bepaalde deze loongrens voor het seizoen 2012-13 op € 9.027/jaar.

Deze grens geldt ongeacht het feit of de speler een voltijdse dan wel een deeltijdse tewerkstelling is overeengekomen (J. KERREMANS en AMEYE, *Sociaal en fiscaal statuut van de sportbeoefenaar*, Mechelen, Kluwer, 2009, 8).

12. De eerste rechter stelde vast dat op basis van de vaste vergoeding van € 450/maand slechts een jaarloon van € 5.400 kon worden bereikt, wat minder is dan deze loongrens.

13. Maar het bereiken van de loongrens moet worden getoetst met in acht name van alle loonelementen, zoals bedoeld in de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon van de werknemers, zodat ook met de te behalen premies moet rekening gehouden worden.

14. Terecht stelt de heer D. S. dat niettemin de concrete weerslag van de wedstrijdpremies van weinig belang is, omdat in de artikelen 3, 10 en 23 van de overeenkomst telkens bepaald is dat hierbij het minimumloon, jaarlijks vastgesteld door het Nationaal Paritair Comité voor de sport, in toepassing van de wet van 24 februari 1978, moet worden bereikt.

Op grond van art. 7 §3 van de cao van 16 juni 2009, afgesloten in Nationaal Paritair Comité van de Sport, betreffende de loon- en arbeidsvoorwaarden van de vol- en deeltijds betaalde

voetballers (KB 15 juni 2010, BS 27 augustus 2010) moet het effectieve maandloon minstens gelijk zijn aan het theoretisch minimum maandloon, zoals vastgelegd door het nationaal paritair comité voor de sport. Tevens dient maandelijks 1/12 van dit vastgelegde minimumloon te worden betaald als voorschot.¹

Artikel 10 van de cao voegt hieraan toe: *Partijen komen overeen dat de clubs aan de deeltijds en voltijds betaalde voetballers bovenop het jaarlijks geïndexeerd minimumloon voor de deeltijds en voltijds betaalde sportbeoefenaar € 900 waarborgen gedurende het seizoen 2012/2013.*

15. Hieruit vloeit voort dat op grond van art. 7 §3 en 10 van de cao van 16 juni 2009 samen gelezen met de art. 3, 10 en 23 van de arbeidsovereenkomst het minimumloon van € 9.027 + € 900 = € 9.927/jaar of € 9.927/12 = € 827,25/maand bedraagt, zodat bij onvoldoende premies het loon hiernaar moest worden verhoogd. Hierdoor werd meteen ook de loongrens van art. 2 §1 van de wet op de betaalde sportbeoefenaars bereikt².

16. Het verweer als zouden de partijen niet de bedoeling hebben gehad om een overeenkomst als betaalde sportbeoefenaar af te sluiten, kan op basis van de aangegeve overeenkomst niet worden aanvaard. Het feit dat een typecontract werd aangewend is volledig irrelevant; overigens blijkt uit de overeenkomst dat deze nauwgezet werd ingevuld uitgaande van de concrete situatie van de speler. Bepaalde passages werden doorstreept; bij anderen werd vermeld dat ze niet van toepassing waren (zie randnummer 1).

¹ Voor de voltijds betaalde sportbeoefenaars geldt een verhoogd minimumjaarloon, gelijk aan het dubbele van het minimumbedrag. (Cao van 24 april 2012 betreffende het minimum inkomen van de voltijds betaalde sportbeoefenaars – KB 23 april 2013, BS 26 juni 2013, art. 2)

² $827,25 \times 12 = € 9.927$, hetzij meer dan € 9.027

17. Bovendien betwist de club niet en bevestigt ze ter zitting dat ze op basis van de reglementen van de bond niet anders kon dan een betaalde sportbeoefenaar aan te werven (vgl. art. 908 van het bondsreglement, neergelegd door de heer D. S.).

18. De talrijke verwijzingen in de overeenkomst naar de wet op de betaalde sportbeoefenaars en naar de cao's van het Nationaal Paritair Comité van de sport, dat enkel bevoegd is voor de betaalde sportbeoefenaars, illustreren dit ten overvloede. Ook de scheidsrechtelijke beslissing van het BAS van 2 mei 2014, p. 10 bevestigt de kwalificatie als betaalde sportbeoefenaar.

Kan de heer D. S. aanspraak maken op voltijds loon?

19. Niet betwist wordt dat de heer D. S. een deeltijdse tewerkstelling overeengekomen is; dat wordt ook zo in de arbeidsovereenkomst omschreven.

20. Bijgevolg moet rekening gehouden worden met de cao van 13 juni 2012 op de deeltijdse arbeidsovereenkomst voor de betaalde sportbeoefenaar (KB 15 juli 2013, *BS* 28 november 2013), die doorverwijst naar art. 2 en 3³ van de cao van 7 juni 2000 betreffende de deeltijdse arbeidsovereenkomst voor de betaalde sportbeoefenaar (KB 2 juli 2003, *BS* 3 september 2003) en naar de reeds aangehaalde cao van 16 juni 2009.

21. Art. 2 van de cao van 7 juni 2000 bevat een aantal verplichte vermeldingen voor een deeltijdse overeenkomst; doch de heer D. S. erkent dat hieraan voldaan werd in de door hem ondertekende overeenkomst.

³ Art. 3 betreft een verzoeningsorgaan en is van geen belang voor deze betwisting.

Art 2 bepaalt verder: *Het afsluiten van elke individuele deeltijdse arbeidsovereenkomst als betaalde sportbeoefenaar moet gemeld worden aan de bevoegde sportfederatie. Deze federatie zal aan de voorzitter van het Nationaal voor de Sport om de zes maanden respectievelijk in de maanden juni en januari een overzicht bezorgen van de afgesloten deeltijdse arbeidsovereenkomsten in haar sporttak ...*

Ook art. 24 §2 van de cao van 16 juni 2009 schrijft voor dat deze deeltijdse arbeidsovereenkomst aan de voorzitter van het P.C. gemeld moet worden om de zes maanden, respectievelijk in september en februari⁴ van elk voetbalseizoen, waaraan niet werd voldaan.

Naar deze bepaling wordt verwezen in art. 1 van de arbeidsovereenkomst (zie randnummer 1).

Art. 24 § 3 bepaalt dan: *In geval van overtreding van de bepalingen betreffende de deeltijdse arbeidsovereenkomsten voor betaalde voetballers van 7 juni 2000, zoals vervat in onderhavige C.A.O. en de C.A.O. betreffende de deeltijdse arbeidsovereenkomst voor de betaalde sportbeoefenaar, wordt de arbeidsovereenkomst ab initio beschouwd als een arbeidsovereenkomst voor voltijdse arbeid met een retroactieve aanpassing naar een voltijds loon.*

22. Vraag is echter wie de overtreding van niet neerlegging begaan heeft. Immers art. 1 laatste lid van de arbeidsovereenkomst bepaalt hierover: *Het sluiten van een deeltijdse*

⁴ De maanden waarin de melding moet gebeuren, stemmen niet volledig overeen in de cao van 7 juni 2000 en de cao van 16 juni 2009.

overeenkomst als betaalde sportbeoefenaar wordt in de maand september of februari gemeld aan de K.B.V.B. die het overmaakt aan het Paritair Comité.

23. Uit stuk 2 van de club volgt dat ze de arbeidsovereenkomst van de heer D. S. overeenkomstig deze bepaling aan de K.B.V.B. heeft overgemaakt. Hierdoor heeft ze wat haar betreft voldaan aan de verplichting van art. 2 van de cao van 7 juni 2000 en het parallelle art. 24 §2 van de cao van 16 juni 2009. In zoverre deze artikelen niet volledig zouden zijn nageleefd, kan dit enkel te wijten zijn aan de K.B.V.B., zodat geen sanctie aan de club kan worden toegerekend, die haar deel van haar verplichtingen had uitgevoerd om het deeltijds spelerscontract volgens wat bepaald is in de cao van 7 juni 2000 aan het paritair comité over te maken.

24. Ten onrechte beroept de heer D. S. zich dan ook op art. 24 § 3 voornoemd om voltijds loon vanwege de club op te eisen, terwijl hij slechts 3 trainingen/week van telkens 2 uur en één wedstrijd/week diende te presteren.

25. Hieruit vloeit voort dat de heer D. S. aanspraak kan maken op het minimumloon voorzien in art. 7 §3 en 10 van de cao van 16 juni 2009 (zie randnummer 15).

Hij heeft dus maandelijks recht op 1/12 van € 9.927 of € 827,25

26. De heer D. S. werkte van 1 januari 2013 tot 22 april 2013, hetzij 3,71 maanden, zodat hij aanspraak kan maken op:

3,71 maanden x € 827,25	€ 3.069,10
Min betaald	<u>€ 1.200,00</u>
Blijft	€ 1.869,10

Vakantiegeld

27. Op grond van art. 6 van de cao van 7 juni 2006 (KB 20 november 2006, BS 10 januari 2007) heeft de betaalde voetballer vanaf het vakantiejaar 2010 minimaal als vertrekvakantiegeld recht op 1/12 van het minimumloon voor de betaalde sportbeoefenaar wat betreft de normaal verdiende bruto wedde.

De heer D. S. heeft dus recht op € 3.069,10/12 = **€ 255,76**

In die mate is het hoger beroep wat betreft het achterstallig loon en vakantiegeld gegrond en het incidenteel beroep ongegrond.

De dringende reden

28. Gelet op de beoordeling dat de heer D. S. verbonden was met een arbeidsovereenkomst van betaalde sportbeoefenaar, zijn de regels van art. 35 van de arbeidsovereenkomstenwet m.b.t. het ontslag om dringende reden van toepassing. In de aangetekende brief van 22 april 2013 riep de club in dat de samenwerking onmiddellijk onmogelijk was geworden.

29. De heer D. S. roept in dat het ontslag echter niet werd gegeven door de daartoe bevoegde personen, gelet op de statutaire bepalingen en dat het ontslag laattijdig en ongegrond was.

De tot ontslag bevoegde persoon

30. De heer D. S. werpt op dat zijn ontslag niet gegeven werd door de daartoe bevoegde persoon, omdat in de statuten van de v.z.w. voorzien is dat de vereniging in en buiten rechte slechts geldig kan vertegenwoordigd worden door twee bestuurders, die gezamenlijk optreden, terwijl de heer V. H. als gerechtigde correspondent alleen de ontslagbrief tekende en geen bestuurder is.

31. Wanneer een lasthebber van de werkgever in naam en voor rekening van de werkgever de arbeidsovereenkomst ten aanzien van de werknemer schriftelijk beëindigt, heeft de werknemer het recht de overlegging van een volmacht te eisen teneinde zich van het bestaan van de lastgeving te vergewissen. Hij is er nochtans niet toe gehouden zulks te doen. Wanneer hij dit niet doet en niet meer komt werken, aldus handelend alsof er wel degelijk een ontslag is geweest, is het gevolg daarvan dat hij het bestaan van de lastgeving achteraf, tenzij binnen redelijk korte termijn, niet meer kan ontkennen wanneer noch de lastgever, noch de lasthebber zelf dienaangaande enige betwisting opperen (Cass. 6 februari 2006 *Arr.Cass.* 2006, 303; *JTT* 2006, 258, noot ; *Pas.* 2006, 307; *RABG* 2006, 993, noot V. Doooms.; *RW* 2006-07, 1410 en noot ; *Soc. Kron.* 2008, 311; *TBBR* 2007, 96, noot I. SAMOY).

32. De heer D. S. heeft de voorlegging van een volmacht niet gevraagd en heeft nog minder het ontbreken van mandaat binnen een redelijk korte termijn ingeroepen.

Integendeel, de protestbrieven tegen het ontslag van 30 april 2013 en 21 mei 2013 waren gericht aan de gerechtigde correspondent, V. H.. Wanneer deze op 5 mei 2013 dit protest beantwoordde, richtte de vakorganisatie haar antwoord van 22 mei opnieuw aan deze gevolmachtigde.

De tijdigheid van het ontslag

33. Ten onrechte meent de heer D. S. dat de dubbele drie werkdagentermijn, bepaald in art. 35 van de arbeidsovereenkomstenwet, niet zou nageleefd zijn. Hij baseert zich hiervoor op de melding van 18 april 2013 aan de trainer i.v.m. zijn moeilijkheid om te spelen. Het ontslag is echter mede gemotiveerd doordat hij op 21 april 2013 niet gespeeld heeft, zodat het ontslag op 22 april 2013 alleszins tijdig is.

De grond van de dringende reden

34. Artikel 35 van de arbeidsovereenkomstenwet omschrijft de dringende reden als de ernstige tekortkoming die elke professionele samenwerking tussen de werkgever en de werknemer onmiddellijk onmogelijk maakt.

Hieruit volgt dat 3 voorwaarden cumulatief aanwezig moeten zijn:

- er moet een ernstige tekortkoming zijn van de werknemer,
- die elke professionele samenwerking onmogelijk maakt,
- en dit op een bijzondere manier met name onmiddellijk en definitief

Artikel 35 laatste lid van de arbeidsovereenkomstenwet zegt dat de partij die een dringende reden inroept hiervan het bewijs dient te leveren.

Naast het foutief karakter (Cass. 23 oktober 1989, *JTT* 1989, 432) zal de rechter dus tevens de ernst van de tekortkoming dienen te beoordelen.

Bij de beoordeling van een dringende reden dient uiteraard rekening te worden gehouden met de omstandigheden eigen aan de zaak. Het feit dat het ontslag om dringende reden rechtvaardigt, is immers het feit met inachtneming van alle omstandigheden die het feit het karakter van een zwaarwichtig motief geven (Cass., 13 december 1982, *Arr. Cass.*, 1982-1983, 504; Cass., 16 juni 1971, *JTT* 1972, 37; Cass., 23 mei 1973, *JTT* 1973, 212).

35. Omwille van de dubbele situatie waarin hij vertoefde, heeft de heer D. S. contact gezocht met zijn trainer en uit zijn verklaring aan de onderzoekscommissie van de K.B.V.B. volgt dat hij enkel gevraagd heeft om hem niet te selecteren, wat iets anders is dan niet willen spelen.

De trainer heeft blijkbaar aan deze vraag een positief gevolg gegeven want de heer D. S. werd als speler niet opgeroepen voor de matchtraining.

De heer D. S. verkoos de bespreking met de trainer boven het inroepen van een geveinsde ziekte, wat wijst op het zoeken naar een eerlijke oplossing.

Finaal heeft het Belgisch Arbitragehof van de Sport de door de K.B.V.B. ingeroepen competitievervalsing niet weerhouden, zodat de verwijzingen naar de eerdere beslissingen van de voetbalbond irrelevant zijn om deze zware tenlastelegging als bewezen te weerhouden.

Samen met de eerste rechter, is het arbeidshof van oordeel dat de club geen ernstige tekortkoming bewijst, die elke professionele samenwerking tussen de werkgever en de werknemer onmiddellijk onmogelijk maakt.

De dringende reden werd terecht niet weerhouden.

36. Op grond van art. 4 van de wet van 24 februari 1978 betreffende de arbeidsovereenkomst van de betaalde sportbeoefenaars heeft de heer D. S. omwille van de overeenkomst tot 30 juni 2013 recht op een opzeggingsvergoeding gelijk aan het bedrag tot het verstrijken van die termijn verschuldigde loon.

Rekening houdend met de berekening van het loon en vakantiegeld in de randnummers 25 en 27, heeft de heer D. S. recht op een vergoeding van € 827,25 x 12,92 = € 10.688,07/12 x 2,29 maanden = **€ 2.039,64.**

In die mate is het hoofdberoep gegrond en het incidenteel beroep ongegrond.

Aangezien de dringende reden niet weerhouden wordt, dienen een aangepast C4 formulier, alsmede loonfiches voor de toegekende bedragen te worden afgeleverd, doch er is geen reden om dit op te leggen onder verbeurte van een dwangsom, omdat uit het dossier blijkt dat deze documenten steeds op een normale wijze werden afgeleverd.

37. Gelet op het feit dat beide partijen wederzijds deels in het gelijk en in het ongelijk zijn gesteld, dient elke partij zijn eigen kosten te dragen, met uitzondering van de dagvaardingskosten die ten laste van de club dienen te worden gelegd.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond;

Verklaart het incidenteel beroep ontvankelijk, doch ongegrond;

Hervormt het bestreden vonnis en opnieuw recht doende;

Verklaart de oorspronkelijke vordering ontvankelijk en in hierna bepaalde mate gegrond;

Veroordeelt de v.z.w. KSKL Ternat tot betaling aan de heer D. S. van:

- Achterstallig loon ten bedrage van € 1.869,10
- Een opzeggingsvergoeding van € 2.039,64

Te vermeerderen met de wettelijke intresten op bruto vanaf 23 april 2013 en de gerechtelijke intresten

- Achterstallig vakantiegeld van € 255,76

te vermeerderen met de verwijlsintresten op netto vanaf 30 april 2013 en gerechtelijke intresten.

Veroordeelt de v.z.w. KSKL Ternat tot afgifte aan de heer D. S. van aangepaste loonfiches m.b.t. de toegekende bedragen en van een aangepast C4-formulier.

Wijst al het meergevorderde af.

Compenseert de gerechtskosten van beide aanleggen en zegt dat elke partij de eigen gerechtskosten draagt, met uitzondering van de dagvaardingskosten van € 141,08, die ten laste van de v.z.w. KSKL Ternat worden gelegd.

Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit

Lieven LENAERTS,
Simone ALAERTS,
Steven MARCHAND,
bijgestaan door :
Kelly CUVELIER,

kamervoorzitter,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
griffier.

Lieven LENAERTS,

Kelly CUVELIER,

Simone ALAERTS,

Steven MARCHAND.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van dinsdag 8 november 2016 door:
Lieven LENAERTS, kamervoorzitter,
bijgestaan door
Kelly CUVELIER, griffier.

Lieven LENAERTS,

Kelly CUVELIER.